

Uchwała
Komisji habilitacyjnej
z dnia 5 czerwca 2024 roku
powołanej w postępowaniu w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o kulturze i religii
wszczętym na wniosek dr Justyny Budzik

§ 1

Komisja habilitacyjna, powołana przez Radę Naukową Instytutu Nauk i Kultury w dniu 18 grudnia 2023 roku, działając na podstawie art. 221 ust.10 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 ze zm.), po zapoznaniu się z recenzjami i dokumentacją wniosku, stwierdza, że aktywność naukowa oraz osiągnięcie naukowe zatytułowane *Polski film i fotografia nowego wieku na tle kultury wizualnej. Widma, antropocienie, sztandary* stanowią znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o kulturze i religii i wyraża **pozytywną** opinię w sprawie nadania **dr Justynie Budzik** stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych, w dyscyplinie nauki o kulturze i religii.

UZASADNIENIE

Załącznik nr 1 do niniejszej uchwały, zawierający uzasadnienie, stanowi jej integralną część.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

.....

(Podpis Przewodniczącego Komisji habilitacyjnej)

Załącznik nr 1

Uzasadnienie Uchwały Komisji habilitacyjnej z dnia 5 czerwca 2024 roku w sprawie wniosku o nadanie doktor Justynie Budzik stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o kulturze i religii

Uchwała Komisji powołanej w sprawie przeprowadzenia postępowania w przewodzie habilitacyjnym dr Justyny Budzik została podjęta jednomyślnie, w trybie jawnym. Recenzentki, Recenzenci, Członkinie i Członkowie Komisji zapoznali się z dorobkiem naukowym, dydaktycznym oraz organizacyjnym Habilitantki. W czasie zdalnego posiedzenia w dniu 5 czerwca 2024 roku, zespół obradował w pełnym składzie. Pozytywne konkluzje wszystkich recenzji oraz wyrażone w czasie posiedzenia opinie pozostałych Członkiń i Członków gremium złożyły się na końcową decyzję Komisji, która uznała, że **dr Justyna Budzik spełniła ustawowe wymogi związane z uzyskaniem stopnia doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o kulturze i religii.**

Habilitantka od 2013 roku jest zatrudniona w Instytucie Nauk o Kulturze (wcześniej: Instytucie Nauk o Kulturze i Studiów Interdyscyplinarnych) Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Tytuł magistra kulturoznawstwa (na podstawie rozprawy *Gry z architekturą i przestrzenią miejską w „Projekcjach publicznych” Krzysztofa Wodiczki*) uzyskała w 2008 roku na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach; cztery lata później na Wydziale Filologicznym tejże uczelni otrzymała stopień doktora nauk humanistycznych, również w zakresie kulturoznawstwa. Recenzentkami rozprawy doktorskiej pt. *Sensorium kina. Ku antropologii doznania kinematograficznego*, napisanej pod kierunkiem prof. dra hab. Andrzeja Gwoźdźia, były: prof. dr hab. Grażyna Stachówna (UJ) oraz dr hab. Maria Popczyk, prof. UŚ.

Wśród osiągnięć dr Justyny Budzik znajdują się cztery monografie (w tym jedna współautorska). Pierwsza z nich, nagrodzona pierwszym miejscem w Ogólnopolskim Konkursie im. Inki Brodzkiej-Wald na pracę doktorską z dziedziny współczesnej humanistyki (2013), pt. *Dotyk światła: o zmysłowym doznawaniu kina* (Wydawnictwo FA-art w Katowicach), powstała na podstawie rozprawy doktorskiej; druga – *Filmowe cuda i sztuczki magiczne: szkice z archeologii kina* (Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2015) została poświęcona zależności między rozwojem technologii a myśleniem magicznym, towarzyszącym staraniom stworzenia doskonałego lustra odbijającego świat oraz próbom wytworzenia iluzji ruchu i możliwości jego projekcji; trzecia – *Polska półka filmowa: krótkometrażowe filmy aktorskie i animowane w nauczaniu języka polskiego jako obcego* (Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2018) – powstała we współpracy z dr Agnieszką Tambor i jest zorientowana na kwestie dydaktyczne; czwarta wreszcie – *Polski film i fotografia nowego wieku na tle kultury wizualnej. Widma, antropocenie, sztandary* (Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, 2023) – została zgłoszona jako główne osiągnięcie w przewodzie habilitacyjnym. Oprócz tego Habilitantka (po uzyskaniu stopnia doktora) jest autorką 17 i współautorką 6 rozdziałów w monografiach wieloautorskich, 13 (w tym 2 współautorskich) artykułów w czasopiśmie oraz licznych recenzji i artykułów

popularnonaukowych. Niektóre ze wspomnianych tekstów opublikowała w językach obcych. Część artykułów ukazała się w czasopismach takich jak „Kwartalnik Filmowy”, „Kultura Współczesna” czy „Postscriptum Polonistyczne”. Habilitantka ma też znaczące doświadczenia w pracy redaktorskiej: współredagowała dwie monografie naukowe oraz numer „Kwartalnika Filmowego”; współpracowała także na polu redakcji z czasopismem „Pleograf”.

Dr Justyna Budzik wygłosiła 36 referatów na konferencjach naukowych (w tym 7 zagranicznych) oraz 5 wykładów na zaproszenie różnych ośrodków i instytucji. Dwie z tych konferencji współorganizowała. Brała również udział w pracach Interdyscyplinarnego Centrum Badań nad Edukacją Humanistyczną Uniwersytetu Śląskiego, w którym pełniła m.in. funkcję Zastępczyni Kierownika projektu w granie *Edukacja Humanistyczna krajów V4 dla klimatu. The V4 Humanities Education for the Climate: Diagnoses – Best Practices – Recommendations*. Wśród jej osiągnięć znajdują się też krajowe i zagraniczne wyjazdy stażowe i studyjne, w tym udział w prestiżowym programie stypendialnym Fulbright Slavic Award (2017-2018). Dr Justyna Budzik jest członkinią Polskiego Towarzystwa Badań nad Filmem i Mediami; współpracuje ponadto z różnymi instytucjami kulturalnym i artystycznymi, a także – jako autorka recenzji wydawniczych – z redakcjami czasopism naukowych (m.in. „Załącznik Kulturoznawczy”).

Jako nauczycielka akademicka Habilitantka jest związana z prowadzonymi na Wydziale Humanistycznym UŚ kierunkami kulturoznawstwo, kultury mediów, międzynarodowe studia polskie oraz sztuka pisania. Do momentu złożenia wniosku o wszczęcie procedury habilitacyjnej wypromowała 39 prac licencjackich; jest także promotorką pomocniczą jednej z rozpraw doktorskich przygotowywanych w Szkole Doktorskiej UŚ. Od 2020 roku dr Budzik pełni ponadto funkcję pełnomocniczki Dziekana Wydziału Humanistycznego UŚ ds. kształcenia na odległość. Za swoją wszechstronną działalność na polu (nie tylko akademickiej) dydaktyki i popularyzowania nauki Habilitantka była niejednokrotnie nagradzana i wyróżniana.

Przedmiotem oceny Recenzentów oraz Członków Komisji stały się przedłożone przez Habilitantkę dokonania naukowe, dydaktyczne, organizacyjne oraz popularyzatorskie, w tym wskazana jako główne osiągnięcie monografia *Polski film i fotografia nowego wieku na tle kultury wizualnej. Widma, antropocienie, sztandary*. Monografia ta jest zwieńczeniem kilkuletniej pracy badawczej zogniskowanej na polskim kinie i fotografii po 2000 roku. Jako główny cel książki autorka przedstawia rozważenie trzech kategorii obrazów (widma, antropocienie i sztandary), które rozpoznaje w obrazach filmowych i fotograficznych XXI wieku w odniesieniu do kultury wizualnej rozumianej zarówno jako przedmiot badań, jak i perspektywa badawcza. Materiał filmowy i fotograficzny jest przez Habilitantkę traktowany jako wyraz praktyki opisywania świata i myślenia obrazami.

Praca składa się z czterech głównych rozdziałów oraz dwóch części zatytułowanych *Przenikania*, w których Autorka tłumaczy teoretyczne powiązania między poszczególnymi obszarami swojej refleksji. W rozdziale pierwszym (*Horyzont badawczy: Kadry i myśli*) Habilitantka snuje refleksje na temat periodyzacji dziejów polskiego filmu i fotografii oraz wyjaśnia pojęcie kultury wizualnej. Przyjęte w monografii rozumienie pojęcia filmu polskiego dookreśla w odniesieniu do kategorii kina narodowego i transnarodowego. Rozdział zatytułowany *Widma: nawiedzone czasy i miejsca* prezentuje autorskie ujęcie widmontologii wypracowane przez dr Budzik na podstawie tego, co do studiów nad kulturą popularną i nad obrazami przeniknęło z myśli Jacques’a Derridy. W tej części Autorka proponuje rozróżnienie

między kinem widmowym a filmem nostalgicznym. W rozdziale trzecim – *Antropocienie: ludzki i ziemski punkt widzenia* – Habilitantka przygląda się z kolei współistnieniu człowieka oraz poza-ludzkiej ziemi, szukając postulowanych przez Nicholasa Mirzeoffa obrazów wyobrażających i pomagających zrozumieć środowiskowe przemiany. W obu interpretacyjnych rozdziałach Autorka wyróżniła część teoretyczną oraz analityczną. Inaczej jest w rozdziale ostatnim, *Sztandary: film i fotografie zaangażowane w świat w konflikcie*, w którym brak jest takiego wyrazistego podziału. Centralnym odniesieniem teoretycznym tej części jest kategoria sztandaru, opisanego przez Magdę Szczesniak i Łukasza Zarembę jako jeden z najważniejszych typów obrazów w polskiej współczesnej kulturze wizualnej. Za obrazy-sztandary Autorka uznaje przedstawienia ścierających się wspólnot i indywidualnych obywateli, opowieści o ścieżkach manifestowania tożsamości i odrębności w przestrzeni publicznej. W części tej nawiązuje do filozofii chodzenia, kroczenia, wędrowania i spacerowania w przestrzeni publicznej (Tadeusz Ślawek, Judith Butler, Rebecca Solnit). Za wspólny mianownik tych obrazów-sztandarów Habilitantka uznaje występowanie w nich różnych form gniewu.

Skonstruowany przez siebie wywód Autorka uznaje za polifoniczny, wielotorowy, nasuwający na myśl wideoesej, w którym synchronicznie zestawiane są różne ujęcia danego zagadnienia. Taki sposób myślenia i pisania Habilitantka uznaje za charakterystyczny dla praktyk interpretacyjnych i dyskursywnych sytuujących się w obszarze nowej humanistyki.

W czasie posiedzenia w dniu 5 czerwca 2024 roku, oprócz Recenzentów i Recenzentek: prof. Jerzego Szyłaka, prof. UW Iwony Kurz, prof. UJ Magdaleny Zdrodowskiej oraz prof. UAM Mikołaja Jazdona, o dorobku dr Justyny Budzik wypowiadali się: Przewodniczący Komisji – prof. UŁ Konrad Klejsa, Członkini Komisji – prof. UŚ Barbara Kita, oraz Sekretarzynie – prof. UŚ Magdalena Kempna-Pieniążek. Zarówno wygłoszone opinie, jak i nadesłane recenzje, z których każda spełnia formalne wymogi, zawierały **pozytywną konkluzję**.

Ocena głównego osiągnięcia wskazanego przez Habilitantkę

Wszyscy Recenzenci, Recenzentki, Członkinie oraz Członkowie Komisji ocenili monografię *Polski film i fotografia nowego wieku na tle kultury wizualnej. Widma, antropocienie, sztandary* jako odpowiadającą wymogom określonym w ustawie *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*. Ich zdaniem, spełnia ona kryterium znaczącego wkładu w rozwój dyscypliny nauki o kulturze i religii.

Prof. Jerzy Szyłak w nadesłanej recenzji zaznacza, że Habilitantka znakomicie wywiązała się z trudnego zadania zbudowania od podstaw własnego warsztatu naukowego w oparciu o „stosunkowo niewielki korpus tekstów, z których wyłaniał się niezbyt spójny obraz przedmiotu badań” (s. 6). Wśród atutów książki Recenzent wymienia m.in. wielość przyjętych (i sprawnie ze sobą splecionych) perspektyw, umiejętne (i rzadko spotykane) łączenie refleksji nad filmem z namysłem nad fotografią, trafne spostrzeżenia interpretacyjne (m.in. w zakresie obrazów-sztandarów), analityczną wnikliwość oraz sprawność w prezentowaniu konceptów jeszcze dość słabo w polskiej humanistyce zdomowionych. Przedstawioną do oceny monografię prof. Szyłak uznaje za świadectwo „erudycji, warsztatowej biegłości, umiejętności krytycznego czytania, oryginalności myślenia i intelektualnej niezależności” (s. 4).

Prof. Iwona Kurz stwierdza, że Habilitantka „bardzo dobrze rozpoznaje i przedstawia stan badań”, a także „wszechstronnie podchodzi do różnych języków humanistyki. Nie zamyka się w jednym idiomie, ale zasadniczo unika sprzeczności, które mogłyby wynikać ze stosowania języków nieprzystających do siebie” (s. 2). Za „inspirujące dla refleksji o polskim kinie i kulturze wizualnej tropy interpretacyjne” (s. 3) Recenzentka uznaje m.in. próbę odróżnienia kina widmontologicznego i nostalgicznego oraz usytuowanie obrazów manifestacji w kontekście praktyki chodzenia (s. 3). Podsumowując swoje spostrzeżenia, prof. Kurz uznaje książkę Justyny Budzik za „błyskotliwą w zamyśle i ważną jako propozycja metodologiczna” (s. 4).

Prof. Mikołaj Jazdon komentuje w swojej recenzji m.in. charakterystyczną dla monografii precyzję w porządkowaniu wywodu, zróżnicowanie warsztatu pojęciowego oraz klarowne wyłożenie tez i argumentów. Jego zdaniem, Habilitantka „starannie określa przedmiot swoich badań oraz »ostrzy« terminologię, którą się posługuje” (s. 2). Doceniając interpretacyjny warsztat Autorki, Recenzent zwraca szczególną uwagę na zawarte w książce rozbudowane analizy filmów Teresy Czepiec (*Superjednostka*, 2014) oraz Aleksandry Terpińskiej (*Najpiękniejsze fajerwerki ever*, 2017). Za ciekawą metodę uznaje również stosowaną przez Habilitantkę strategię interpretowania nie tylko samych filmów, lecz także ich plakatów (s. 4). Prof. Jazdon wysoko ocenia orientację Autorki w najnowszych badaniach kulturoznawczych (m.in. humanistyka ekologiczna, teoria brudu, brudna estetyka), umiejętność swobodnego poruszania się w obszarze badań nad filmem i fotografią oraz jej krytyczne i merytorycznie polemiczne podejście do wcześniejszych odczytań analizowanych utworów.

Uwagi te korespondują ze spostrzeżeniami prof. Magdaleny Zdrodowskiej, która w nadesłanej recenzji również zwraca uwagę na skrupulatność Habilitantki w przygotowywaniu teoretycznego gruntu pod własne analizy (s. 4), jej rozeznanie w krajowym i zagranicznym piśmiennictwie na temat eksplorowanego obszaru oraz sprawność w konstruowaniu wywodu, szczególnie w zakresie zestawiania ze sobą i konfrontowania różnych tekstów kultury (s. 5). Recenzentka docenia także sposób, w jaki dr Budzik zaadaptowała na potrzeby swoich analiz wybrane aspekty estetyki brudu, na czele z wyborem „ziemi/brudu w różnych postaciach jako motywu, przez który Autorka analizuje wybrane filmy i fotografie” (s. 6). Taką perspektywę prof. Zdrodowska uznaje za ciekawą, „wartą dalszej eksploracji”, „poszerzającą dotychczasowe analizy i przynoszącą prawdziwie cenne tropy interpretacyjne” (s. 6). Recenzentka pozytywnie ocenia również osadzenie analiz zawartych w czwartym rozdziale w refleksji na temat kroczenia, chodzenia i obecności w przestrzeni publicznej (s. 7). Podobnie jak inni Recenzenci, chwali także intelektualną niezależność Habilitantki, która „sprawnie i z elegancją polemizuje z przywoływanymi autorkami i autorami, uruchamiając w wywodzie polemiczną dynamikę i prezentując własne, często odmienne odczytania i interpretacje” (s. 7).

Spostrzeżenia te idą w parze z opiniami wygłoszonymi w czasie kolokwium habilitacyjnego przez Członkinie Komisji: prof. Barbarę Kitę, która wskazała na konsekwentny rozwój badawczy Habilitantki, następujący w polu jej różnorodnych zainteresowań (od refleksji nad trikami filmowymi do zagadnień z zakresu estetyki), a także prof. Magdaleny Kempną-Pieniążek, której zdaniem monografię dr Justyny Budzik należy uznać za poznawczo bardzo cenną, unikatową i inspirującą, a analizy i interpretacje w niej zawarte za znakomicie przeprowadzone.

W nadesłanych recenzjach oraz w opiniach pozostałych Członkiń i Członków Komisji często powracało przekonanie, że monografia *Polski film i fotografia nowego wieku...* może

się okazać inspirująca dla kolejnych badaczek i badaczy. Prof. Jerzy Szytak stwierdził, że jest to praca, którą „śmiało można podsuwać badaczom kultury wizualnej jako wzór do naśladowania” (s. 6), świadcząca zarazem o tym, że dr Justyna Budzik to „badaczka, która nie kroczy utartymi ścieżkami, ale sama wyznacza nowe drogi dla badań naukowych” (s. 4). Nadzieję na to, że jej książka zainspiruje innych badaczy, wyraża również w swojej recenzji prof. Mikołaj Jazdon (s. 1), przewidując, że „dla badaczy polskiego filmu, także jego historyków (...), książka dr Justyny Budzik będzie stanowiła źródło ważnych interpretacyjnych odczytań współczesnych rodzimych utworów filmowych” (s. 2). Także prof. Magdalena Zdrodowska uważa, że monografia Justyny Budzik może posłużyć kolejnym badaczkom i badaczom jako „punkt odniesienia oraz swoiste kompendium, w którym sprawnie opracowano różnorodne propozycje teoretyczne” (s. 8), a prof. Iwona Kurz wyraża przekonanie, że „książka będzie pracowała w obrębie dyscypliny jako inspiracja i odniesienie” (s. 4).

Recenzenci i Recenzentki doceniają nie tylko merytoryczne, lecz także językowe i edytorskie opracowanie monografii. Kompozycję książki prof. Szytak określa jako „kunsztowną” (s. 4), a prof. Iwona Kurz stwierdza, że „rozdziały analityczno-interpretacyjne czyta się bardzo dobrze; autorka sugestywnie przekonuje do łączenia wybranych filmów i prac wizualnych w całości, a także prowadzi wywód teoretyczny odpowiadający wybranym kategoriom” (s. 2). Obie Recenzentki zwracają przy tym szczególną uwagę na konstrukcję czwartego rozdziału, o którym prof. Zdrodowska pisze, iż daje ona „szansę samemu materiałowi, który prowadzi Autorkę ku motywom i tropom interpretacyjnym” (s. 7). Trafnym pomysłem okazało się także, zdaniem Recenzentki, „rozsadzenie klasycznej konstrukcji monografii na szczerze od siebie odgródzone rozdziały *Przenikaniem*” (s. 7).

Wśród nielicznych zastrzeżeń względem rozprawy przedstawionej do oceny można wyróżnić uwagi związane z brakami w zakresie perspektywy historycznej, zwłaszcza w kontekście drugiego rozdziału monografii, w którym, zdaniem prof. Zdrodowskiej, zabrakło zniuansowania pozwalającego „zakwestionować pokutujące w piśmiennictwie czy tekstach kultury uproszczenia na temat naszej najnowszej historii” (s. 6). Jako pewne uproszczenie Recenzentka ocenia także inicjujące trzeci rozdział monografii „zrównanie posthumanistyki z humanistyką ekologiczną” (s. 6), doceniając zarazem przemyślane zaadaptowanie na potrzeby kolejnych analiz wybranych koncepcji z zakresu ekokrytyki, antropocienia czy realizmu ekologicznego. Również prof. Kurz zwraca uwagę na problem perspektywy historycznej, stwierdzając, że „Propozycja układu problemowego, skrytego pod trzema typami/metaforami obrazów, nie zwalnia z potrzeby, by operowały one na określonej materii historycznokulturowej” (s. 2). Największe wątpliwości Recenzentki obudził jednak brak precyzji w definiowaniu ram badawczych monografii. „Eseistyczny język sprzyja lekturze, a przede wszystkim wydobywaniu subtelności znaczeń poszczególnych obrazów, ale pracuje na terytorium nie do końca przekonująco wyznaczonym” (s. 2) – stwierdza prof. Kurz. Za pewien kłopot metodologiczny Recenzentka uznaje także przyjęcie przez Habilitantkę założenia, że kultura wizualna odzwierciedla innowacje w szeroko rozumianej refleksji humanistycznej, co może prowadzić do „uznania dyskursu wizualnego jako jedynie wtórnego wobec dyskursu akademickiego” (s. 3). Prof. Kurz zwraca także uwagę na niekonkluzywność monografii, która, jej zdaniem, skłania do uznania monografii za podobną nie tyle do przywoływanego przez Habilitantkę wideoesaju, co do wideomontażu (s. 4).

Ocena pozostałych osiągnięć i działalności popularyzującej naukę

Opinie Recenzentek, Recenzentów, Członkiń i Członków Komisji dotyczące pozostałego dorobku naukowego Habilitantki są jednoznacznie pozytywne. Dorobek ten został uznany za pokaźny, różnorodny, a zarazem spójny w zakresie obranej dyscypliny i tematyki, wskazujący „na konsekwentne poszukiwanie (...) nowych teoretycznych narzędzi analizy kultury wizualnej” (prof. Zdrodowska, s. 4) i świadczący o obecności dr Justyny Budzik w różnych naukowych sieciach i społecznościach. Zdaniem prof. UAM Mikołaja Jazdona, dorobek ten stanowi „bardzo istotne dopełnienie monografii autorskiej” (s. 9) wskazanej jako główne osiągnięcie w przewodzie habilitacyjnym, z kolei w opinii prof. Jerzego Szytaka wyróżnia się on znacząco na tle zwyczajowych praktyk, ponieważ rozprawa habilitacyjna dr Budzik nie stanowi podsumowania „wcześniej prowadzonych badań, których (...) etapy zostały zwieńczone publikacją artykułów będących analizą poszczególnych przypadków lub prezentacją wstępnych i częściowych rozpoznań badawczych”, lecz koncentruje się na „problemach związanych z edukacją i to edukacją pojmowaną szeroko” (s. 5). Zdaniem Recenzenta, artykuły dr Budzik mają jednak „te same cechy charakterystyczne, co jej rozprawa: są erudycyjne, rzetelnie przemyślane i opracowane, dostarczają sporej wiedzy i oryginalnych przemyśleń” (s. 5-6).

Prof. Iwona Kurz zwraca szczególną uwagę na monografię *Filmowe cuda i sztuczki magiczne...*, dostrzegając jej znakomite osadzenie w najnowszej literaturze przedmiotu oraz to, że jest to publikacja, w której z pożytkiem łączą się dwa główne obszary badań dr Budzik, tj. przedstawienie wizualne interpretowane w ujęciu teoretycznym oraz refleksja metadydaktyczna (s. 5). Za „ważny wkład w dyskusję filmoznawczą w perspektywie nauk o kulturze” Recenzentka uznaje również wcześniejszą książkę Habilitantki, *Dotyk światła. O zmysłowym doznawaniu kina*. Prof. Kurz zwraca przy tym uwagę na to, że znaczna część publikacji Habilitantki sytuuje się w obszarze namysłu nad cyrkulacją wiedzy i sugeruje włączenie do refleksji podejmowanej przez dr Budzik pytań latourowskich oraz namysłu nad komunikacją międzykulturową (s. 6).

Prof. Magdalena Zdrodowska zwraca uwagę na charakterystyczną dla dorobku dr Budzik praktykę tworzenia tekstów we współautorstwie. Zdaniem Recenzentki, taka strategia „wskazuje na nastawiony na współpracę z innymi badaczami tryb naukowej aktywności”, będący „cenną praktyką tworzenia sieci wiedzy i wsparcia” (s. 2). Efektem tych zakrojonych na szeroką skalę form współpracy (naukowej, dydaktycznej, popularyzatorskiej) jest m.in. to, że – jak stwierdza prof. Zdrodowska – Habilitantka stała się „docenianą specjalistką zapraszana na branżowe konferencje i sprawującą opiekę nad studentami i nauczycielami” (s. 3).

Członkowie i Członkinie Komisji jednomyślnie zwracają uwagę na dużą aktywność Habilitantki na polu umiędzynarodowienia badań prowadzonych, aczkolwiek zastanawiający w jej kontekście jest, ich zdaniem, brak większej liczby publikacji obcojęzycznych. Prof. Kurz stwierdza, że „dynamika współpracy międzynarodowej Habilitantki w ostatnich latach wskazuje, że takie publikacje mogą się pojawić” (s. 7). Jako osiągnięcie o szczególnej randze rozpoznane zostało uzyskanie przez Habilitantkę stypendium Fulbright Slavic Award.

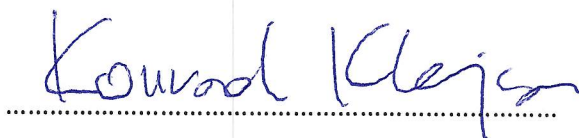
Wszyscy Recenzenci, Recenzentki, Członkinie oraz Członkowie Komisji pozytywnie oceniają osiągnięcia dydaktyczne oraz organizacyjne Habilitantki. Prof. Iwona Kurz uznaje je za wszechstronne i świadczące o dużym zaangażowaniu w życie akademickie (s. 6), z kolei prof. Magdalena Zdrodowska zwraca uwagę na to, że znacząco wykraczają one również

„poza mury i instytucję uniwersytetu” (s. 4). Prof. Mikołaj Jazdon określa dorobek dydaktyczny Habilitantki jako „budzący uznanie” (s. 11).

Jako szczególnie cenne aspekty dorobku Habilitantki prof. Magdalena Kempna-Pieniążek wskazała: komunikacyjną elastyczność, umiejętność nawiązywania współpracy (zarówno na poziomie lokalnym, jak i międzynarodowym) oraz dobre praktyki w zakresie łączenia pracy badawczej z dydaktyką. Z kolei prof. Konrad Klejsa, podsumowując dyskusję, jaka miała miejsce w czasie posiedzenia Komisji, stwierdził, że dr Justyna Budzik jest samodzielną badaczką, gotową do pełnienia m.in. funkcji promotorki prac doktorskich.

Konkluzja

Biorąc pod uwagę opinie Recenzentek, Recenzentów, Członkiń oraz Członków Komisji, jak również przebieg kolokwium habilitacyjnego, odpowiedzi udzielone przez Habilitantkę na zadanie pytania oraz dyskusję podczas posiedzenia w dniu 5 czerwca 2024 roku, w której komentowano dorobek i naukową sylwetkę Habilitantki, Komisja **wnioskuje** do Rady Instytutu Nauk o Kulturze Uniwersytetu Śląskiego o **nadanie** dr Justynie Budzik stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk humanistycznych w dyscyplinie nauki o kulturze i religii.

(podpis Przewodniczącego Komisji)